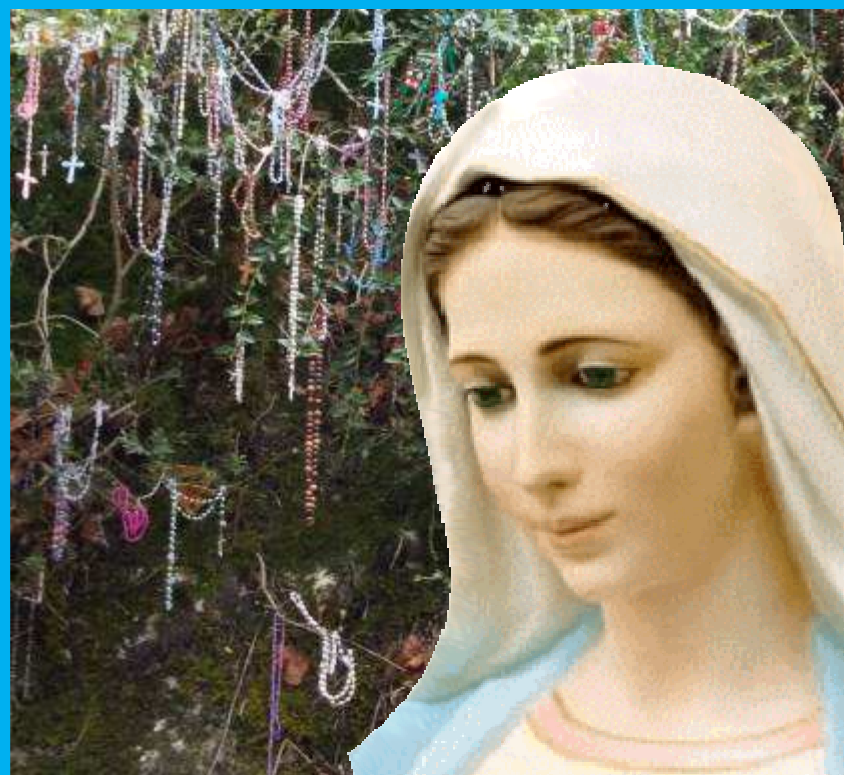

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Měsíc mariánské úcty a modlitby růžence.

(Pozadí je část fotografie z Lurd. Je možné vidět na konci křížové cesty)

Říjen 2016

SLŮVKO FARÁŘE

Vstupuji do kostela...

Je chladné ráno. Odemykám dveře kostela a vstupuji dovnitř. Nikdo tam zrovna není. Napadá mě, že je to snad i jakási výhoda – mít takhle klíč od kostela – nejstarší budovy v našem městě. Je to jedna z mála kulturních památek, které tady máme, které se zachovaly, ale zrovna tohle pro mě není důvodem vstupu. Chci jít do ticha chrámu.

Zaklekám a říkám si: „Uslyší mě Pán?“

Prosím svými slovy za osobu XY – jak jí mohu vlastně pomoci? Prosím za rodinu YZ – co mohu udělat, aby se z ní úplně nevytratila láska a úcta? Myšlenky o pomoci druhým trochu nabourává má vlastní lidská slabost a nedokonalost, kterou si uvědomuji. Je mi stydno, už trochu znám svůj život – ten velký dar od Boha. Dar, kterého si člověk někdy neváží, skoro s ním v některých chvílích doslova hazarduje. Jak vlastně žiji svůj život...? Na lavici nechal někdo ležet růženec. Má zvědavost způsobí, že si jej vezmu do ruky a prohlížím. Na první pohled je zřejmé, že je to růženec starý, některá desátková zrnka jsou hodně ošoupaná, dokonce jedno nebo dvě jsou nějak poškozená. A vida – dokonce poznávám, že v jednom místě byl růženec asi roztržený a majitel nebo jiná osoba ho docela neodborně opravila.

V tichu kostela mě napadá, že bych se s tímto růžencem mohl pomodlit třeba jeden desátek nebo i více. Přece jen mám asi hodinu čas. Letmo si vzpomenu na maminku, jak se s námi kdysi dávno snažila před spaním u našich postelí pomodlit desátek růžence a my se za jejími zády pošťuchovali, až nás musela někdy usměrnit. Měli jsme možná výhodu, že jsme nebyli otroky počítačů, ale ani tak nás to moc nebavilo – tedy modlit se ten desátek. Jak jsem dnes vděčný, že to máma nevzdávala a byla vytrvalá.

Myšlenky mi utíkají. Představuji si auta, kde visí na zpětném zrcátku zánovní nebo nový růženec, kterého se však lidské ruce nedotýkají, neposouvají zrnko po zrnku, aby přitom třeba šeptem nebo v duchu zaznívala slova pozdravu archanděla Gabriela, svaté Alžběty a slova, doplněná církví. Tento starý a ošoupaný růženec je pravým opakem. Poznal asi teplo i mozoly lidských rukou a v jeho zrnkách jsou ozvěny výše uvedených slov modlitby Zdrávas Maria. Přemýšlím, kolik rodin nebo jednotlivců má dnes odvahu tento předmět vzít do rukou a i přes roztržitost mysli posouvat zrnko po zrnku a nemyslet na to, že je tisíc věcí důležitějších, než tato chvíle, kdy bojuji o to, aby má mysl byla pozvednuta k nebesům...

Šípková slavnost

29.10.2016 v 19.00 hod.

**v Kulturním domě
v Dolním Benešově**

Kč 200,-

večeře v ceně

Hudba OH Band

Vstupenky možno zakoupit
u paní Šelongové (Mináčové)
a pana faráře Mgr. Pavla Kuchaře

Ted' víme komu patří

V poslední době bylo možno sledovat průběh oprav menší kapličky na našem hřbitově, která dlouhá desetiletí působila takřka tajemně, neboť nebyl znám její historický původ. S ohledem na její neutěšený stavebně technický stav, bylo po dohodě mezi vlastníkem hřbitova římskokatolickou farností Dolní Benešov a naším městem jednat o možnosti získání finančních prostředků z některých dotačních titulů na opravu celého objektu kapličky a na základě kladného rozhodnutí o příspěvku zahájit práce na opravě.

V průběhu oprav a současně získávání informací z dostupných archivních materiálů bylo zjištěno, že kapličku nechal po-stavit majitel panství v Zábřehu Lukas Meixner, jako rodinnou hrobku v roce 1910. Vzhledem k tomu, že manželka Lukase Meixnera zemřela na počátku 20. století bez upřesnění, byly do hrobky uloženy její ostatky s rakví první, jelikož z knihy úmrtí je známo, že Lukas Meixner zemřel až v roce 1926.

Po dohodě se současným farářem P. Mgr. Pavlem Kuchařem a za jeho přítomnosti bylo v rámci oprav nahlédnuto do útrob hrobky, kde se nacházely uzavřené nepoškozené dvě tvarově zdobené rakve.

Podrobnějším průzkumem stávajícího stavu střešní krytiny a konstrukce kopule byla zjevně poškozena měděná krytina ještě z období II. světové války vč. dřevěné konstrukce u vrcholu bání. Toto nepředpokládané poškození muselo být nahrazeno zcela novou plechovou krytinou rovněž z mědi a dřevěné ramenaty bání nahrazeny novými. V průběhu demontáže plechů byl na dřevěném sloupku nesoucí kříž nad bání nalezen měděný štítek s vyrytými jmény řemeslníků podílejících se na

stavbě kapličky a jméno majitele a mecenáše s tímto textem, který odhalil mýtus tohoto krásného objektu ve slohu novogotickém doplňujícího náš hřbitov.

Přeložený obsah textu psaného v němčině:

„Stavba důlku, Lukas Meixner, 1910 11/V, zednický mistr Plachky, Stanjura, F. Köhler, klempír R. Köhler, skončeno o letnicích 15. V. 1910“. Z několika dalších podpisů byly čitelně vyryty jména Falta, Zawadský a nevýrazně jméno Foltinek.

K majiteli kapličky a panství v Zábřehu je vhodné doplnit, že Lukas Meixner jej koupil v roce 1872 a následně nechal postavit v roce 1875 – 1878 zámček (dnešní základní škola) a zemřel jako vdovec v roce 1926. Za svého života převedl celé panství svému synovci Dr. Kurtu Wodrzovi, který panství vlastnil až do roku 1945.

Kromě opravy zmíněné bání byla provedena oprava značně zvětralé fasádní omítky se štukami s obnovením barevného řešení příslušející k slohu kapličky. Vnitřní opravy spočívaly v seškrábání původního nátěru, opravy štukováním, odvlhčením zdiva a provedení nové vápenné malby vč. drobných oprav.

Před uzavřením plechové krytiny bání byla do podstavce pod kříž k původní destičce přiložena nová měděná destička s informacemi ze současné opravy.

J. Z.

Duchovní památky – Svatá Hora

Poustevníci mívají občas i velmi nezvyklá jména. Avšak že by se některý z nich mohl jmenovat tak prostě a obyčejně, jako například Jan Procházka, těžko uvěřit. A přece to byl nymburský občan tohoto jména, kdo stál u zrodu nejslavnějšího poutního místa v Čechách.

Byl povoláním tkadlec a v Nymburce patřil k zámožným a váženým občanům, ale jen do doby, kdy z neznámých příčin zcela oslepl... a ocitl se mezi žebráky. Jedné noci roku 1632 – jak vypráví legenda – měl sen: neznámý stařec ho nabádal k cestě na jakousi Svatou Horu, kde měl poprosit o pomoc Pannu Marii a ve studánce si omýt oči. Sen se několikrát opakoval. Po mnohém vyptávání nešťastník nakonec, za doprovodu svého vnuka, došel až na kopec nad Příbramí, kde skutečně našel chátrající kapli se stářím zčernalou dřevěnou soškou madony. Poblíž ní dokonce našel opuštěnou poustevnu a pramen, v němž si omyl obličej. Po několika dnech, jak už tušíme, se mu vrátil zrak.

Už sám vznik kaple byl opředen pověstmi o rytíři Malotovi, který byl nedaleko odtud přepaden loupežníky. Panna Maria vyslyšela v nouzi jeho modlitby. Malota jí pak postavil prostou dřevěnou kapličku. To se mělo stát ve 13. století. Zhruba o sto let později přišla na scénu zmíněná soška, považována též za zázračnou – údajně jí vlastníma rukama zhotovil arcibiskup Arnošt z Pardubic. Jsou to pouze jen domněnky. V různých úkrytech prý přestála husitské války i všechny další pohromy a až do 16. stol. stávala v příbramském kostele.

Díky pověstem o léčivých účincích pramene a rostoucím počtu poutníků nahradila mezitím dřevěnou kapli nad městem jednoduchá zděná stavba, kam byla přenesena i zázračná soška. Tím se dále posílil význam poutního místa. Objevovali se i první významní donátoři – například Bořita z Martinic, účastník pražské defenestrace, zde roku 1618 věnoval malé varhany jako poděkování za to, že svůj „let“ z okna Pražského hradu ve zdraví přežil. Příchod jezuitů do nedaleké Březnice měl pro rozmach poutního místa klíčový význam.

V roce 1634 navštívil Svatou Horu císař Ferdinand II. společně se svým synem. Doposud skromná svatyně se stala předmětem zvýšené úcty a pozornosti četných příznivců. Na síle přibývaly i svatohorské poutě (už v té době až na 50 000 poutníků ročně) a v blízkosti kaple začaly vyrůstat další stavby.

Když zde v roce 1647 jezuité založili svoji stálou rezidenci, bylo jasné, že napříště bude Svatá Hora patřit k nejvýznamnějším poutním místům v zemi. Její vážnost podpořil i průběh morové epidemie v závěru třicetileté války, která se jako zázrakem vyhnula právě Příbramí.

Za dnešní vzhled vděčí celý areál především období po roce 1658, kdy jezuité zahájili velkorysou výstavbu mariánského chrámu obklopeného obdélníkem ambitů se čtyřmi nárožními, osmi menšími kaplemi a se dvěma vstupními branami. Z města byl areál přístupný krytým schodištěm o 365

schodech. Mezi ambity na vysoké terase se sloupovým zábradlím, jež je přístupná po širokých schodech a ozdobená sochami, stojí pak sám kostel zasvěcený Panně Marii. Je propojen s několika kaplemi obklopujícími poměrně malou ústřední svatyni. Nad jejím středem se tyčí věž s „věčným světlem“ zářícím do dalekého okolí. Samotný kostel i jeho interiéry jsou bohatě zdobeny štukovou dekorací. Zaujme nás především sedmimetrový hlavní oltář zhotovený z tepaného stříbra z místních stříbronosných dolů. Právě na něm je umístěna zázračná milostná soška Panny Marie, která byla jako první v naší zemi slavnostně korunována 22. 6. 1732. (O korunovaci významných mariánských zobrazení jsme se zmiňovali v srpnovém Nedělníčku.) Ale jsou zde i jiné půvabné a pozoruhodné objekty.

V roce 1773 byl jezuitský řád u nás zrušen a objekt byl později svěřen řádu redemptoristů, za nich byl pečlivě udržován a na počátku 20.stol zevrubně opraven. Kostel byl tehdy dokonce zvláštním výnosem papeže Pia X. povýšen na baziliku minor první toho druhu v celém rakousko-uherském mocnářství.

Dramatický konec vši slávy přinesla až neblahá estébácká „akce K“ a likvidace klášterů v dubnu 1950. Ze slavného poutního místa se stal jen setrvačností při životě udržovaný poloprázdný objekt, kde duchovní péči nouzově zajišťovali kněží z diecéze. O umělecké hodnoty se nevalně staral stát a ostatní objekty sloužily například jako internát.

V dubnu 1978 zde vypukl obrovský požár, jenž velkou část areálu poničil a zejména na uměleckých památkách (na malbách v ambitech) způsobil nenahraditelné škody. Verzi, že oheň založily děti, věřil tehdy málokdo.

Svatá Hora je dnes kulturní památkou ve správě redemptoristů a díky nákladné obnově se opět skví ve své téměř původní kráse. Jako významné poutní místo střední Evropy byla v roce 2012 zařazena do systému poutních cest Via Nova, které dosud propojovaly poutní místa v Rakousku a Německu.

av

Rodáci z rodu Bittu z Dolního Benešova v kněžské službě

Josef Bitta

Narozen v rodině měšťana Šebestiána Bitty a jeho manželky Paulíny, rozené Kubittové, 21. října 1806 v Dolním Benešově. Po čtyřletém studijním pobytu v Olomouci a ve Vídni přijal 26. července 1835 kněžské svěcení a stal se profesorem náboženství na těšínském katolickém gymnáziu, v roce 1839 též představeným celestýnského konviktu. Zasloužil se o výstavbu katolického gymnázia v Těšíně, významná byla jeho všestranná podpora vybudování těšínského Alžbětina špitálu. Byl oblíbeným učitelem i svědomitým a obětavým duchovním pastýřem. Zemřel 14.března 1885.

Jan (Johannes) Bitta

Narozen v rodině měšťana Johanna Bitty a jeho manželky Josefy, rozené Robenkové, 5. prosince 1828 v Dolním Benešově. Po studiích přijal 11. července 1858 kněžské svěcení, poté působil čtyři roky jako kaplan a administrátor ve Slatině, pět let byl profesorem náboženství v Těšíně a v červnu 1868 se stal farářem v Domaslovicích. Od sklonku roku 1872 až do smrti byl farářem v tehdejší Polské (nyní Slezské) Ostravě. V roce 1882 byl jmenován biskupským radou, v roce 1888 čestným kanovníkem a 1900 domácím papežským prelátem. Císař jej vyznamenal rytířským křížem Řádu Františka Josefa, polskoostravská obec mu udělila čestné občanství. V hornické farnosti z neblahými důsledky hornické činnosti byl obětavým rádcem i štědrým podporovatelem.

Zemřel 14. srpna 1904, pohřben byl na polskoostravském hřbitově.

Emil Bitta

Narozen v rodině učitele Jakuba Bitty a jeho manželky Julie, rozené Janecké, 27. listopadu 1848 v Dlouhé Vsi (místní část Hlučína). Po studiích na univerzitě ve Vratislavi byl v roce 1873 vysvěcen na kněze. Působil v Oldřišově, od roku 1876 jako zámekový kaplan v Kolodějích nad Lužnicí v Čechách, posléze se vrátil do rodného kraje a v roce 1886 byl kooperátorem v Křenovicích (Chrzanowice, Polsko). Koncem téhož roku se stal farářem v Koberčicích, kde se přičinil o výstavbu nového chrámu Nanebevzetí Panny Marie. V roce 1893 byl u zrodu českých Katolických novin, vydávaných na Hlučínsku. Po udání byl perzekuován a vězněn, vzdal se proto kněžského úřadu a uchýlil se do ústraní ve Vratislavi, kde 6. prosince 1928 zemřel.

Alois Bitta

Narozen v rodině měšťana Josefa Bitty a jeho manželky Johanny, rozené Reichelové, 6. září 1867 v Dolním Benešově. Po studiích teologie ve Vratislavi přijal 15. června 1892 kněžské svěcení.

Působil jako kooperátor v Hlučíně, byl administrátorem velkohoštické fary, poté byl opět kooperátorem a kaplanem v Hlučíně. V roce 1903 byl jmenován farářem v nově zřízené farnosti v Ludgeřovicích, kde zůstal až do své smrti. Zasloužil se o výstavbu chrámu sv. Mikuláše, posvěceného v roce 1907, i dalších farních objektů. Zabezpečil vybavenost nového chrámu a velkou péči věnoval duchovnímu životu farnosti. Angažoval se ve spolkové činnosti, byl jedním ze zakladatelů Katolických novin. Za svou činnost obdržel v roce 1907 od olomouckého arcibiskupa „Collare maius“, v r. 1910 byl jmenován konzistorním radou a v roce 1933 čestným kanovníkem. Pruská vláda jej v roce 1907 vyznamenala Řádem červeného orla a o deset let později Záslužným křížem. V

roce 1928 byl jmenován čestným občanem Ludgeřovic. Zemřel 25. dubna 1939 a pohřben byl na hřbitově v Ludgeřovicích.

Marta Kohutová

DÍK ZA STVOŘENÍ

Po skončení sklizně bývá v chrámech a kostelích vzdáván dík za úrodu. Na stupních a oltářích jsou shromažďovány plody země, vedle toho na ošatkách chléb a hrozny vína. Tyto plody lidské práce jsou přinášeny spolu s obětními dary k oltáři při slavnostní mši svaté.

Komu je vlastně dlužno děkovat? V první řadě přirozeně našemu Pánu a Stvořiteli všeho. V druhé řadě všem, kteří obdělávají zemi, pěstují, chovají..., právě tak jako těm, kteří se podílejí na zpracování úrody. To víme a jsme jim nesmírně vděční. Avšak něco chybí, na co zapomínáme. Pravděpodobně nejsme dost vděční také stromům za ovoce, květinám, včelám za sladký nektar a med. Mnohým zvířatům za jejich produkty a také za jejich maso, které jíme. Nemáme přece jenom žaludek. Naše vděčnost má náležet i jiným živočichům, stromům, rostlinám, vodě.... Obecně řečeno, ztratili jsme pravý vztah ke stvoření. Jedním slovem k přírodě, celé zemi i nebi za jeho krásu.

„Buď pochválen, můj Pane,“ zpíval svatý František z Assisi. V tomto chvalozpěvu nám připomíná, že náš společný domov je též jako naše sestra země, s níž sdílíme společný život, a jako milá matka, která nás přijímá do své náruče.

Papež František ve své encyklice LAUDATO SI' (Buď pochválen) m.j. uvádí: „Tato sestra protestuje proti zlu, které jí působíme svým nezodpovědným užíváním a zneužíváním dobra, které do ní vložil Bůh. Vyrůstali jsme s představou, že jsme jejími vlastníky a vládci, kteří mají právo ji vykořisťovat. Násilí, které tkví v lidském srdci zraněné hříchem, se projevuje i v příznacích nemocí, které nacházíme v půdě, vodě, ovzduší a u živočichů. Proto se mezi ty chudé, kteří jsou nejopuštěnější a nejvíc týraní, se řadí i naše utiskovaná a devastovaná země, která „sténá a trpí“ (Řím 8,22). Zapomínáme, že i my sami jsme prach (srov. GN 2,7). Naše tělo se skládá z prvků této planety a ona nám dává dýchat ze svého ovzduší a ve svých vodách nás oživuje a občerstvuje.“

Když si uvědomujeme odlesk Boha ve všem, co existuje, srdce člověka zakouší touhu klanět se Pánu za všechno stvořené, jak je to zřejmé v nádherném chvalozpěvu sv. Františka z Assisi, kterého papež František ve své encyklice LAUDATO SI' velice pěkně nazval „patronem ochránců přírody.“

..... „Ať tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi stvořil, zvláště pak bratr slunce, neboť on je den a dává nám světlo, je krásný a září velkým leskem, vždyť je Nejvyšší, tvým obrazem.

Ať tě chválí, můj Pane, sestra luna a hvězdy, stvořils je na nebi jasné, vzácné a pěkné.

Ať tě chválí, můj Pane, bratr vítr a vzduch i oblaka,
jasná obloha i každé počasí, kterým živíš své tvory.

Ať tě chválí, můj Pane, sestra voda, která je velmi užitečná, pokorná, vzácná a čistá.

Ať tě chválí, můj Pane, bratr oheň, kterým osvětluješ noc a on je pěkný,
příjemný, mocný a silný.

Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra matka země, která nás živí a slouží nám,
a rodí rozličné plody s pestrými květy a trávou.“

Poutníky z ostravsko-opavské diecéze a biskupa Lobkowicze pozdravil papež František

Nad Svatopetrským náměstím zavlála česká vlajka.

Řím – Generální audience s papežem Františkem na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu byla vrcholem diecézní pouti do Říma. Více než dvě stě poutníků z různých farností ostravsko-opavské diecéze společně s biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem a devíti kněžími prožívá od pondělí 26. 9. děkovnou pouť za 20 let diecéze. V Římě navštěvují hlavní baziliky, procházejí Svatými branami otevřené u příležitosti Roku milosrdenství a v programu nechybí ani prohlídka historických památek.

Na zaplněném Svatopetrském náměstí zavlála ve středu 28. 9. také česká vlajka a výpravu z Ostravy v češtině pozdravil papež František. „Srdečně zdravím poutníky z ostravsko-opavské diecéze s jejich biskupem Františkem Václavem. Ať vám pouť dodá odvalu být radostnými šířiteli Božího milosrdenství. Ze srdce uděluji požehnání vám i Vaším rodinám." Během generální audience se s papežem měl možnost osobně pozdravit také biskup František Václav Lobkowicz.

Poutníci z ostravsko-opavské diecéze se ve středu večer shromáždili v bazilice sv. Petra u hlavního oltáře při mši svaté. Společně s biskupem Lobkowiczem a kněžími ji celebroidl emeritní pražský kardinál Miloslav Vlk.

Diecézní pouť zahájili věřící z ostravsko-opavské diecéze v neděli 25. 9. Čtyřmi autobusy se do Říma přepravilo celkem 230 poutníků a 9 kněží včetně generálního vikáře Mons. Martina Davida. Biskup František Václav Lobkowicz cestoval letecky a k poutníkům se připojil v pondělí 26. 9. odpoledne v bazilice sv. Pavla za hradbami, kde celebroidl mši svatou.

Druhý den v Římě zahájila v úterý 27. 8. mše svatá v bazilice sv. Šebestiána. Při bohoslužbě za církev, kterou celebroidl biskup František Václav Lobkowicz, vyzdvihl v homilii generální vikář Mons. Martin David příklad prvokřesťanských mučedníků a jejich spojení s Kristem v oběti vlastního života. Po té jednotlivé skupiny poutníků navštívily katakomby sv. Šebestiána a sv. Kalixta. Odpolední program prožily jednotlivé skupiny podle vlastního programu, při kterém se věnovaly návštěvě významných římských památek.

Poutníky po střední audience s papežem Františkem čekal ještě jeden den v Římě. Ve čtvrtek 29. 9. stihli navštívit ještě dvě papežské baziliky. Ráno měli mši svatou v chrámu sv. Jana v Lateránu, kde prošli Svatou bránou a pomodlili se modlitby k získání plnomocných odpustků. Čtvrtou Svatou bránou prošli odpoledne v bazilice Santa Maria Maggiore. Zde se poutníci pomodlili Korunku k Božímu milosrdenství, prožili bohoslužbu a oficiální zakončení pouti. Na cestu zpět do vlasti se vydali ve večerních hodinách. V pátek večer už byli ve svých domovech.

Světci - více, či méně známí

Kryšpín a Kryšpinián

25.října

narození: ve 3. Století v Římě, Itálie
zemřeli: kolem r. 287 v Soissons, Francie
patroni: Osnabrucku a Soissons; biskupství Osnabruck, ševců, sedlářů, koželuhů, krejčích, tkalců a rukavičkářů.

Latinské slovo „crispus“ pro kadeřavou hlavu je podkladem k jménu římských bratří Kryšpína a Kryšpiniána. Oba kadeřávkové pocházeli ze šlechtické rodiny a žili ve druhé polovině 3. století.

Jejich životní cesta se dá sledovat přesně až od doby, kdy přišli se synem římského senátora do Soissons v severní Francii, aby tam hlásali pohanům evangelium. Po nocích si Kryšpín a Kryšpinián vydělávali na živobytí jako ševci. Pro chudé města pracovali oba bratři vždycky zdarma.

Jednoho dne pohan, plný nenávisti, obžaloval bratry u soudce císaře Maxmiliána, který v té době nařídil kruté pronásledování křesťanů.

Kryšpín a Kryšpinián byli vyzváni, aby odpřisáhli zapření křesťanství a obětovali modlám. Avšak když to statečně odmítli, přivázali je na mučidla a polévali žhavým olovem. Pak je hodili do ohně a potom do ledové vody.

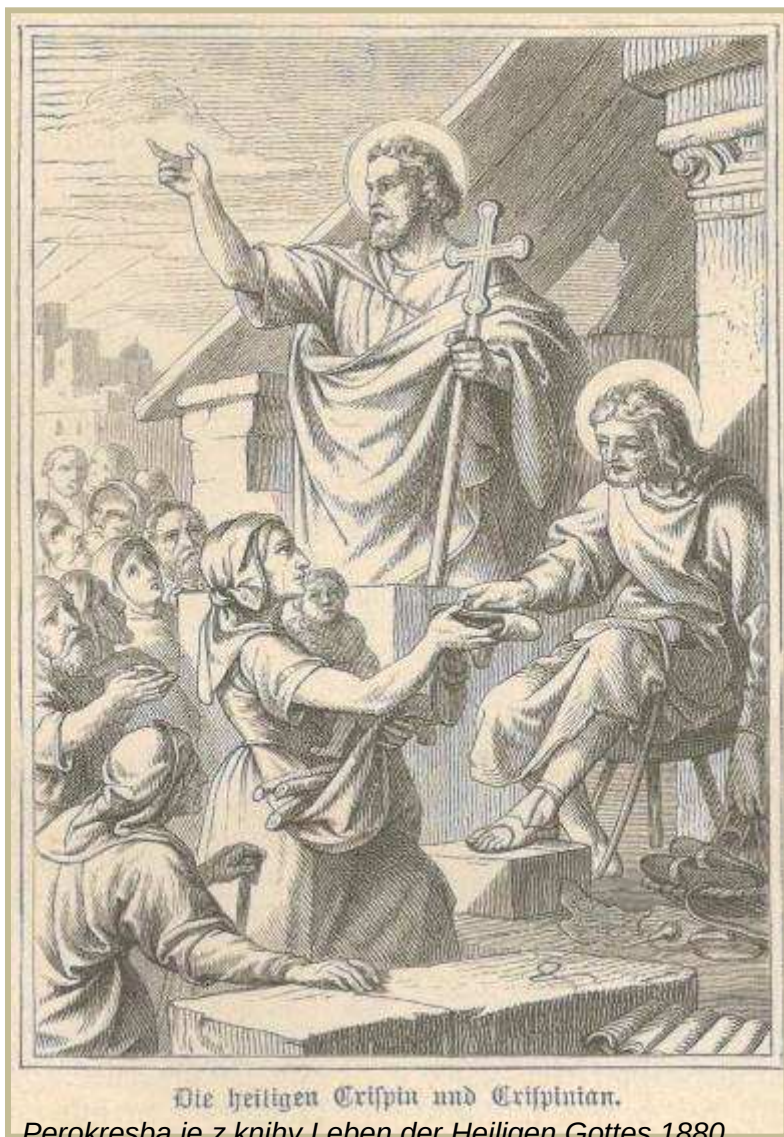
Když však všechno mučení nepřineslo u bratrů reakci, jakou soudce očekával, soptil hněvem a odsoudil Kryšpína a Kryšpiniána k smrti stětím. Rok smrti římských bratrů byl snad 287. V 9. Století se dostaly ostatky mučedníků ze Soissons do Osnabrucku.

Znázorňování: Kryšpín a Kryšpinián byli znázorňováni většinou v občanském oděvu; bratři mají na zobrazení u sebe buď ševcovské nářadí, nebo nástroje mučitelské: meč, mlýnský kámen, kotel s olovem, nůž, hranici. Někdy drží v ruce také kůži, protože jim prý byla stahována z živého těla.

Na cechovní žerdi ševců (1723) jsou Kryšpín a Kryšpinián zobrazeni v Domě v Eichstattu. Neobyčejné je znázornění na štítě mrtvých ševcovského cechu v zemském muzeu v Munsteru (1663): tam oba bratři nesou mitru a berlu.

Úcta a tradice: je známé pořekadlo: „Kryšpín dělá chudým boty...

Přidání další části: „a kradl („stahl“) na ně kůži“ se vztahuje na chybné vysvětlení středověkého pojmu „stalt“; „stalt“ neznamenal „stahl“, ale „stallte“ („poskytl k tomu kůži“). Uctívání Kryšpína a Kryšpiniána se rozšířilo ze Soissons do celé Evropy.

Panna Maria růžencová

Celý měsíc říjen je zasvěcený Panně Marii Růžencové, zvláště pak den, kdy slavíme její svátek. Pojdme si tento svátek více přiblížit.

Původ svátku Panny Marie Růžencové je třeba hledat v 15. století, kdy se modlitba růžence šířila především zásluhou dominikánů.

Tehdy byla Evropa ohrožována mohamedánskými Turky. Papež Pius V. vytvořil protitureckou námořní ligu ze Španělů a Benátčanů s přispěním papežského státu. K rozhodující bitvě došlo 7. října 1571 u řeckého přístavu Lepante. Katolické vojsko, pod vedením Dona Juana d' Austria, odvrátilo útok odhodlaných Turků. Papež vyzýval celý katolický svět k modlitbě růžence. Růžencová bratrstva v Římě konala slavné průvody.

Sám papež se s kardinály a Božím lidem shromáždil v bazilice Santa Maria Maggiore a modlil se za vítězství. Během dne papež vstal a vyzval všechny, aby děkovali za vítězství. Zpráva o něm přišla samozřejmě až později. Tehdy se v Římě rozezněly zvony na poděkování za odvrácení nebezpečí. Papež nařídil každoročně slavit 7. říjen jako památku Panny Marie Růžencové. Pro celou církev se stala tato památka závazná po vítězství křesťanských vojsk nad Turky u Petrovaradina v Srbsku, v roce 1716.

Jan Pavel II. o modlitbě svatého růžence řekl: „...navázat důvěrný rozhovor s Pannou Marií, mluvit s ní, vyjevovat jí své naděje, svěřovat svá trápení, otevírat jí své srdce, říkat jí, že jsme ochotni přijmout Boží plány, slibovat jí věrnost v každé situaci, zvláště v těch nejtěžších a nejbolestnějších, být si jisti její ochranou a být přesvědčení, že ona nám vyprosí od svého Syna všechny milosti potřebné k naší spáse.“

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Domek

Jeden muž, který žil ve městě, se rozhodl prodat svůj venkovský domek, zděděný po rodičích. Náhodou potkal svého přítele novináře, jehož koníčkem byla i poezie, a požádal ho, aby mu pomohl napsat inzerát, který by dal do novin, nebo na internet.

„Chci prodat svůj barák na venkově, co ho taky znáš. Napsal bys mi pro to dobrý inzerát?“

A básník napsal: „Prodám krásné stavení, u něhož po ránu zpívají ptáci, obklopuje ho zeleň lesíka, a na zahradě osvěžuje pohled i vzduch jiskřivá a průzračná voda, protékající bystřiny. Dům bývá zalit vycházejícím sluncem a zároveň nabízí k odpočinku stín verandy. Večery s cvrkotem cvrčků tam oblažuje pohled na hvězdy.“

Za nějaký čas potkal básník onoho přítele a ptal se ho: „Tak co, prodal jsi ten domek?“

„Ne.“ Zněla odpověď. „Rozmyslel jsem si to. Když jsem četl ten inzerát, který jsi napsal, uvědomil jsem si, že vlastním veliký poklad.“

Často podceňujeme dobré věci a honíme se za klamavými vidinami, které září v televizi. Raději se dívej kokem sebe a vař si toho, co máš. Uvědom si, jakou cenu má pro tebe tvůj dům, tví drazí, přátelé, na které se můžeš spolehnout, vědomosti, jež jsi získal, dobré zdraví a všechny krásné věci života, které jsou tvým nejcennějším pokladem.

Vybrala a upravila Marie Ohrálová

(Bruno Ferrero: Ptačí zpěv pro duši. Vydalo nakl. Portál 2012)

PRO ZASMÁNÍ

Už se konečně nauč plynule brzdit!

Tatínek přijde domů z práce a zastihne syna, jak se právě chystá k odchodu do angličtiny.

„Poslechni, Pavle, když to stojí takové peníze, už ses aspoň něco naučil?“

„Ano, říci děkuji a prosím.“

„No sláva, to je pokrok. Česky to ještě neumíš.“

„Tondo, proč jsi tak smutný?“

„Protože Josef Kajetán Tyl nebyl český král.“

„Ale přece kvůli tomu nemusíš...“

„Musím, já jsem to totiž napsal do písemky.“

Petr dal mamince k narozeninám úhledný balíček. Když jej rozbalila, užasla: „Nádherné. A kde je druhá rukavice?“

„Mami,...za týden máš přece svátek.“

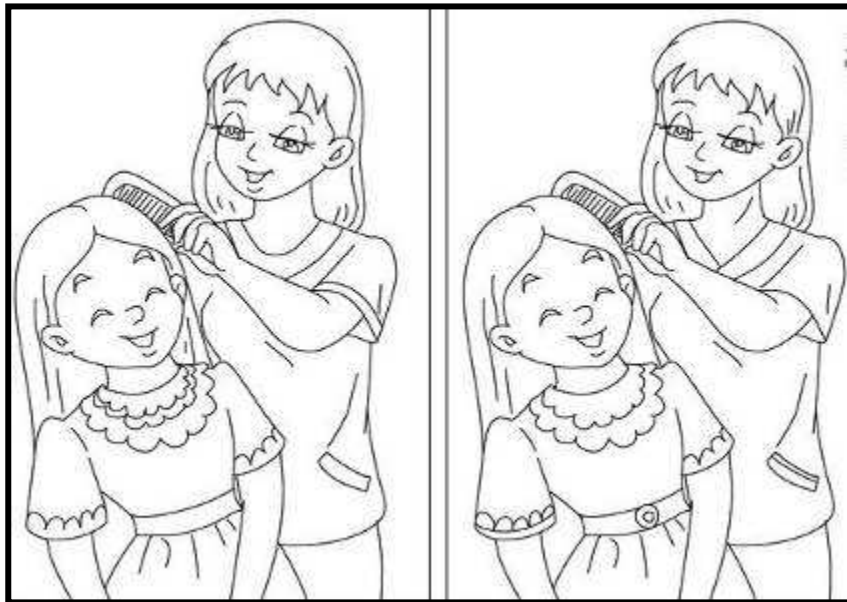

Na hodině češtiny se ptá učitel: „Jeníku, co je to bajka?“

„To je... To je... Například, když se baví vůl a osel jako my dva, pane učiteli.“

Pro děti

Najdi 10 rozdílů.

!!! SOUTĚŽ !!! - DOPLŇOVAČKA

1	2	3	4	5	6	7	8	9
Z	Z	Z	Z	Z	Z	Z	Z	Z

1. kluk s rezavými vlasy;
2. část dveří;
3. špehové;
4. malá částice;
5. drahý kov;
6. zahájit;
7. podraz;
8. trefa;
9. ztěžka;

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 30. října !!!

Tajenka z minulé doplňovačky zní: **PĚKNÉ A JASNÉ DNY**

Soutěže se zúčastnilo 5 dětí. Z Dolního Benešova 4, ze Zábřehu 1, 2 v krabičce a 3 elektronicky. **1. Cena - kniha - Alena Gebauerová** Dolní Benešov; **2. Cena - biblické karty - Eva Gebauerová**, Dolní Benešov; **3. Cena - skládací kostka - Adam Hudeček**, Dolní Benešov.

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

Poděkování

Rádi bychom touto cestou poděkovali všem letošním sponzorům a sponzorkám, kteří nám darováním hezkých cen pomohli vytvořit kvalitní a hezkou tombolu při Poděkování za úrodu v sobotu 3. září.

Dlouho to vypadalo, že člověk nebo skupinka, která by byla ochotna oslovit třeba i pár drobných sponzorů, se letos nenajde. Nakonec tomu tak nebylo. Pomocníci se našli a těm patří také velký dík.

Jelikož dárců (především drobnějších) bylo velké množství, nebudeme se pouštět do konkrétního jmenování jednotlivců nebo firem.

Prostě DÍKY VÁM VŠEM.

PKF

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ŘÍJNU

Sbírka na OPRAVY

– neděle 16.10.2016

Sbírka na MISIE

– odesílá se celá pro potřebu světových misií

– neděle 23.10.2016

PŘÍPRAVA K BIŘMOVÁNÍ - ŘÍJEN

PÁTEK 7.10.2016 v 19.00 na faře

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na říjen 2016

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	3.10.	18.00	Na poděkování P.Bohu za přijaté milosti, dar zdraví a živou ro...	
Út	4.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	5.10.	18.00	Za Karla Onderku a syna, dvoje rodiče, za živou a + rodinu	
Čt	6.10.	18.00	Za Anežku Kupkovou, manžela, rodiče z obou stran a živou ro...	
Pá	7.10.	6.30		
Pá	7.10.	Záb 18.00	Za Janu Schmuckovou, dva manžely, zetě a přízeň	
So	8.10.	7.00	Za + Josefa Vodáka, rodiče, sestry s manžely a vnučku	
Ne	9.10.	7.00	Za členy Živého růžence	
Ne	9.10.	Záb 8.30	K P.Marii Ust.pomoci za + manž. Maxe Adamíka,dvoje rodiče...	
Ne	9.10.	10.00	Za živé a + myslivce (svatohubertská mše)	
Po	10.10.	18.00	Na poděkování P.Bohu za přijaté milosti,za rodinu Marcolovou..	
Út	11.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	12.10.	18.00	Za Lýdii Rakúsovou a rodiče z obou stran	
Čt	13.10.	18.00	Za Elisabeth Willaschkovou, bratra, sestru, rodiče z obou stran...	
Pá	14.10.	Záb 18.00	Za dvoje + rodiče, bratra a živou rodinu	
So	15.10.	7.00		
Ne	16.10.	7.00	Za + Štefana Galamboše, rodiče a sourozence	
Ne	16.10.	Záb 8.30	Za Bruno Reichla, manželku, dva syny a dvoje rodiče	
Ne	16.10.	10.00		
Po	17.10.	18.00	Za + Františka vavříňka – výroční	
Út	18.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	19.10.	18.00	Za Hedviku Persichovou, manžela, dva syny, snachu a duše v...	
Čt	20.10.	18.00	Za Arnošta Lainku, manželku a rodiče z obou stran	
Pá	21.10.	Záb 18.00	Za Sofii Konečnou a manžela	
So	22.10.	7.00		
So	22.10.	ČK 17.00	Za rodiče Gaidečkovy, Novákovy a přízeň	
Ne	23.10.	7.00	Za Jana Michalíka, syny, dvoje rodiče a přízeň	
Ne	23.10.	Záb 8.30	Za + Adolfu Janeckou (měsíční) a za + manžela	
Ne	23.10.	10.00		
Po	24.10.	18.00	Za Huberta Nováka (nedož.85 let) a za rodiče z obou stran	
Út	25.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	26.10.	18.00	Za + Jána Kozlovského (nedož.70 let) a + rodiče z obou stran...	
Čt	27.10.	18.00	Za Josefa Kuchaře, manželku, rodiče a sourozence z obou stran	
Pá	28.10.	16.30	Na poděkování za 50 let života, za živou a + rodinu	
Pá	28.10.	Záb 18.00		
So	29.10.	7.00	Za Gerharda a Ursulu Hluchníkovy a rodiče z obou stran	
Ne	30.10.	7.00	Za + rodiče Jana a Annu Kalužovy, děti a duše v očisti	
Ne	30.10.	Záb 8.30	(za živé a + farníky a) Za členy Živého růžence	Krmáš
Ne	30.10.	10.00	Za Aloise Gaidečku, obdržené milosti a za živou rodinu	
Po	31.10.	17.30	Za Zbyňka Chaloupku – výroční	
Út	1.11.	17.00.	Za + Alfreda Postulku – výroční	Průvod
St	2.11.	7.00	Za živé a + kněze, kteří sloužili v naší farnosti a za kněze rodáky	
St	2.11.	15.30	Za Hertu Adamíkovou (výroční) a za + manžela	
St	2.11.	17.30		
Čt	3.11.	17.30	Za + Miroslava Nováka, + rodiče, příbuzné a prosba o dar zdr...	
Pá	3.11.	6.30	Za živé a + farníky	
Pá	4.11.	Záb 17.30	Za + manžela, syna, dvoje rodiče a přízeň	
So	5.11.	7.00	Na poděkování P.Bohu za 93 let života a za živé rodiny s pros...	
Ne	6.11.	7.00	Za + rodiče Konopkové, příbuzenstvo a za živou rodinu	
Ne	6.11.	Záb 8.30	Za Maxe Vlčka, dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	6.11.	10.00	Na daný úmysl	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

**Ať „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.**

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová

email: nas.nedelnicek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>

vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917